

15 πάλιν δ' ὅταν με θυμός
 ὑπερφρονεῖν διδάξει,
 ἄφνω προσεῖπ' ὁ δραπέτας
 φέρον μέθαν μοι φροντίδων,
 ἐλών μιν ὡς μεθήμων
 λύρης γένομαι λαροῦ.
 20 ἄπιστ', ἄπιστε Χρυσέ,
 μάταν δόλοισ με θέλγεις·
 πλέον λύρης σου νεῦρα
 πόθους κέκευθεν ἀδεῖς·
 σὺ γὰρ δόλων, σὺ τοι φθόνων
 ἔρωτ' ἔθηκας ἀνδράσιν·
 25 λύρη δ' ἄλυπα παστάδων
 φιλαμάτων τε κεδνῶν
 πόθων κύπελλα κερναῖ.
 < * * * * * >
 30 ὅταν θέλῃς δέ, φεύγεις
 λύρης δ' ἔμῃς ἀοιδάν
 οὐκ ἂν λίποιμι τυτθόν.
 ξείνοις σὺ δ' ἀντὶ Μουσῶν
 δολίοις ἀπίστοις ἀνδάνεις
 ἔμοι δὲ τῷ λυροκτύπη